

IX.

Ytringer af N. S. F. Grundtvig i Anledning af hans
Faders Død.*Meddelt af J. Chr. R. Lund, Sognepræst i Udby.*

I Udby Sogns ældre Ministerialbog har afdøde Biskop N. S. F. Grundtvig, da Kapellan i Udby og Ørslev, i Anledning af sin Faders Død nedskrevet Følgende:

Den Usædvanlighed at skrive om Præsten i Kirkebogen har gjort, at jeg glemte i rette Tid at anmærke min salig Faders Dødsfald. I sit 79de Alders Aar, siden 22de Novbr., efter at have tjent i Guds Kirke een Maaned over 52 Aar og forestaaet Udby og Ørslev Menigheder i 36½ Aar, hensov den værdige Jubellærer, Eftermiddagen d. 5te Januar (1813). Onsdagen d. 13de nedsænkedes hans Støv, som var fulgt til Jorde af den ældste og yngste Søn og 4 andre Præster. Ligprædiken holdt jeg over det Sprog, han selv saa passelig havde udvalgt: 2 Cor. 1, 12. „Denne er vor Roes, vor Samvittigheds Vidnesbyrd, at vi have vandret i Verden i Eenfoldighed og Guds Retsindighed, ikke i kjødelig Viisdom, men i Guds Naade og meest hos Eder“. Hver sanddru Tunge blandt dem ban oplærte, og mellem hvilke kan vandrede, skal sande, at han i Levnet som i Lærdom ærlig higede efter denne Roes, og den skal ej tilstoppes for ham, aldenstund han var langt fra hoymodig at mene, at han var fuldkommen og havde allerede grebet det, nei! han jog kun derefter, at han maatte gribe det, ligesom han var greben af Christo. Han stred den gode Strid og fuldkommede Løbet og bevarede Troen; derfor skinner nu Retfærdighedens Krone uforskyldt paa hans Isse, han gik hjem at være med Christo, hvor der er meget bedre. O! give Gud, at hans Eftermænd ej ville agte den Roes for liden, som i Verdens Øje klinger saa ringe, ja ilde, men er dog den eneste, som bestaaer udi Dommen, eller ringeagt det Klenodie, som Frelseren henlagde for dem, der med Korset traadte i hans hellige Fodspor.

Fremfor alt gid dog aldrig Nogen vorde formastelig nok til at antaste den ene saliggjørende Tro paa Jesum, som han ind-

plantede i de Unges Hjerter, eller nedbryde hint det evige Livs Haab, han i Liv og Død indgød de Troende om ham!

Men kommer alligevel en saadan, som vil indbilde sig selv og andre, at Man kan have Faderen uden at have Sønnen (1 Joh. 2, 23), og hvem dette Blad kommer for Oje, hans Ansigt falme, og Samvittigheden vidne for ham, at han er en af de mange Hyrder, som fordærve Guds Vingaard, nedtræde Hans Enemærker og gjøre Hans Arvelod øde (Jeremias 12), han vide, at naar den store Overhyrde aabenbares, naar hvert Øje skal see Ham, ogsaa de, som Ham gennemstunge, og al Jorderigs Slægter hyle for Ham, da skal ikke alene hans egen, men hver Sjæl han bedaarede eller fortav det Vidnesbyrd, Faderen gav sin Søn, udkræves af hans Haand. — O give Gud, at det store Vee, det Vee, Frelseren udsagde over de Skriftekloge, som have taget Kundskabs Nøgel, gaae selv ikke ind og formene dem, som vil indgaae (Luc. 11, 52), gid dette Vee falde ham tungt paa Hjerte, saa han skjælver for sin onde Bedrift, skjælver for Regnskabsdagen og opløfter fra Støvet sit Hjerte i Bøn til den Gud, som skabte Himlen og Jorden, da skal den falde som Skæl fra hans Øjne, Skjulet skal borttages, Lyset skal skinne for ham, og han skal erkjende, hvad det er for en Herre, han har nægtet, hvad det er for en Retfærdighed, hvorpaa han har stolet, hvad det er for en Frelse, han forskjød, og han skal vende om og give Gud Æren. Hertil give Faderen Naade ved sin Hellig Aand for Jesu Skyld. Amen!
